

PODATCI O AUTORU

Slavko Vranjković je rođen 1945. u Posuškom Gracu u Hercegovini, a od 1952. godine nastanjuje se u Vrbanji. Tu provodi osmogodišnje školovanje, a klasičnu gimnaziju i teološke studije u Zagrebu.

Zaređen je za svećenika 4. listopada 1972. Trenutno je svećenik Đakovačko-osječke metropolije i župnik Župe Nuštar.

e-mail: svranjkovic@inet.hr

<http://www.zupaduhassetoga-nustar.hr/>

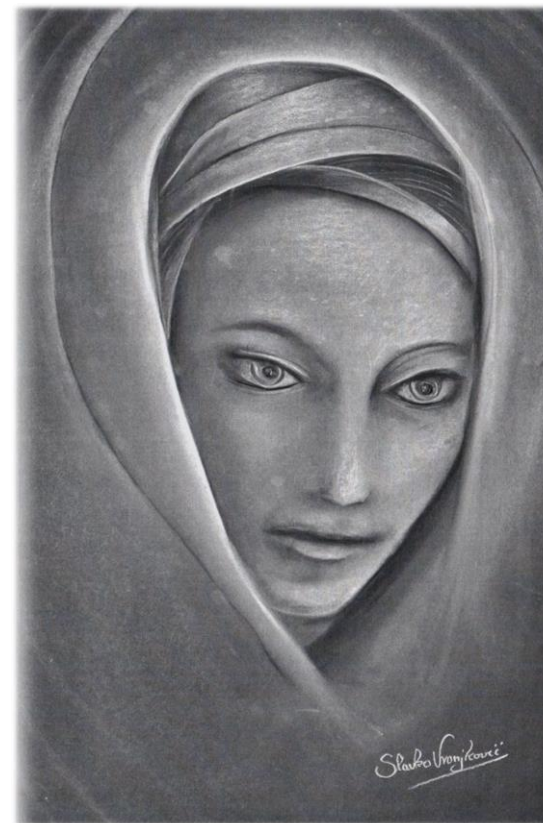
Uz svoj svećenički rad piše pripovijetke, pjesme, recitale i drame. Surađuje i objavljuje u mnogim periodikama i časopisima: Marulić, Danica, Mi, Spectrum, Glas Koncila, Mak, Veritas, Marija, Večernji list, Vinkovački list, Đakovački vjesnik, Katolički tjednik, Crkva na kamenu.

Nagrađivan je više puta i njegov literarni rad. Godine 1998. tiskana mu je zbirka pripovjedaka Golgota svitanja u nakladi Matice hrvatske. Zbirka pripovjedaka U potrazi za nebom u izdanju Teovizije izlazi 2009. godine. Zbirka pjesama Ecce homo u izdanju Udruge Prosoli – Sveta glazba izišla je 2011. i prilikom posjeta Hrvatskoj darovana je papi Benediktu XVI. Pisac je drama Bog koji dolazi, Treći dan, Put u Emaus, Kad utihnu ptice te prigodnih recitala.

Član je Društva književnika Herceg-Bosne, likovne udruge Likar iz Osijeka te Katoličkih novinara Hrvatske.

Uz pisanje bavi se i slikarstvom. Autor je likovnih mapa Žene pod križem (Osijek 1995.), Bol u kamenu (Vinkovci 2006.), Angelus (Vinkovci 2012.). Slika u tehnikama ulja, ulja na staklu, akvarela, pastela, tuša, olovke i ugljena. Iza sebe ima 28 samostalnih izložbi te nekoliko skupnih.

Lice žene

Slavko Vranjković – sacerdos

Otvorenje izložbe:

13. kolovoza 2013., 19:30,

izložbeni prostor Zaklade
Čujem, vjerujem, vidim
Medulićeva 16, Zagreb

Izložba traje do 21. rujna 2013.

Osvrt na likovni prikaz mape Lice žene

Slavko Vranjković pripada nizu samoukih slikara koji su zadužili hrvatsku likovnu scenu svojim djelima. Njegov samo njemu svojstven prikaz Bogorodice obogaćuje sakralnu umjetnost Hrvatske. Svojim teološkim pristupom slikarstvu on Mariji daje "lice žene", tako ona postaje prepoznatljiva u svakoj ženi. Njegov pristup djelu je smion potez u izražajnosti lica, osobito očiju. Ako se vratimo u povijest vidimo da slikanje Marijina lika seže u prva stoljeća Crkve, u katakombe i rane prikaze njezina lika. Sabor u Efezu, 431 daje Mariji naslov Bogorodica. Tada nastaju ikone koje i danas plijene ljepotom. Zapadna civilizacija ima drugačiji pristup. Napušta strogu formu ikonopisa te nastaju čudesne slike velikih majstora: Tiziana, Leonarda da Vincija, Filippa Lippija, Botticellija, Rafaela, El Greca.

Zapad traži njezin lik u modelima lijepih žena osobito nakon Tridentskog koncila. Iz svih razdoblja naše su Crkve obogaćene njezinim likovima, bilo da je sama ili s malim Isusom. Pobožnost prema Mariji oslikana je na oltarnim daskama, zavjetnim slikama kao majka Bogočovjeka. Bio je to izraz posvećen stoljetnom vjerom hrvatskih vjernika i utkan u veliku civilizaciju Sredozemlja.

Ostala su nam djela jednog Klovića, Ugrinovića, Junčića, Trogirana, Vuškovića, Zane, Matijevića, Čulinovića, Jordanića, Lovrića, čije slike krase prastare Crkve i oltare jadranske obale. U novijoj povijesti su mnogi slikali Marijin lik. Nabrojiti ću samo neke Marijine slike – od Meštrovića, Dulčića, Šohaja, Biffela, Kovačića, Sikirice, Kršinića, Ulman, Wood, Ujevićke i mnogih umjetnika među kojima svećenik, slikar i pisac Slavko ima svoje mjesto.

Unatoč svećeničkim obavezama imao je mnoge samostalne izložbe, naslikao stotine slika u svim tehnikama,

objavio do sada tri likovne mape. O njegovu su slikarstvu pisali mnogi. "Ono što predstavlja Vranjkovićev kontinuitet ponajprije jest sama crta, odnosno sposobnost fiksiranja oblika naglašenom i zatvorenom obrisnom linijom koja suvereno formira i blago deformira viđeno, zamišljeno i zapamćeno. Ponekad je crta dinamizirana pokretom, što je već po sebi izrazito ekspresivna mogućnost. Drugi element je ton, osjećaj za modulaciju svjetlom i sjenom i predočavanja prostornih planova perspektivom." (pov. umj. Ivica Belamarić, izložba u Vrbanji 2006.)

Donosim iskaz poznatog kustosa Stanka Špoljarića na otvaranju izložbe "Ecce homo" u Zagrebu, galerija "U predvorju" 2009.: "On je svećenik koji je posebnost svoga poziva obogatio umjetničkim činom proizašlim iz njegovanja iskre darovanog talenta slikarstva i riječi. Duboko oživljavanje motiva i njegovo teološko razumijevanje potka su likovnom opredmećenju likova i prostora... te neospornom vještinom oblikuje figure i energiju prostora..."

Svojim slikarskim opusom, svećenik Slavko Vranjković na silno heterogenoj hrvatskoj likovnoj sceni, pogotovo onoj stalnoj, ima svoje mjesto stvarajući djela nadahnuta vjerom, stalnom otvorenosti i dijalogom s Bogom."

Mons. vic. Tadija Pranjić

